

И, като се приближи до дъските ми, улови ми жилата на ржката втори път, и се наведе безпокойно, за да ме гледа, както щеше да направи единъ баща надъ леглото на болниятъ си синъ.

« Сега дано му доде на умътъ, каза той, утрѣ е четвъртъкъ!» и си мѣмреше полека: «Да, твърдѣ истина, четвъртъкъ!»

« — И какво ищете да кажете съсъ туй?»

« — Че докторътъ има обичай да дохожда само сутрината въ понедѣльникъ, въ срѣда и въ петъкъ, и утрѣ е твърдѣ истина, че нѣма да доде.

« — Нѣка не ви безпокои туй!»

« — Нѣка не ме безпокои туй! Нека не ме безпокой туй! Изъ цѣлиятъ градъ само за дохожданъето на хора се говори: докторътъ трѣбува да го знае. Защо дяволътъ не се потруди да доде единъ път по много?»

« — Може утрѣ да доде, макаръ да е четвъртъкъ.»

Дѣдо Шилеръ не каза нищо повече; нѣ, като улови ржката ми, стиснѣ я тъй щото щеше да я счупи. Заболѣ ме, и отъ туй азъ се задоволихъ. Тъй както единъ любовникъ, когато любовницата стѣпи на кракътъ му като играй, намѣсто да извика отъ болѣсть, ухилва се и се има честитъ.

Въ четвъртъкъ сутрината, и слѣдъ една злочеста нощ, умаломощенъ, коститъ ми убити отъ дъските, единъ голѣмъ потъ ме облѣ. Додохъ да прѣгледуваъ. Подикonomътъ не бѣше: Като намѣрилъ него врѣме за незгодно, дохождаше сѣтнѣ по късно.

Рекохъ на Шилера: «Вижте какъ сѣмъ потѣнѣлъ